

„Máme vynikajícího velekněze, který prošel až do nejvyššího nebe: je to Ježíš Kristus, Boží Syn“ (Žd 4,14)

Člověk pozoruje, že když má mluvit s nevěřícím člověkem, občas používá slovo Bůh, někdo Prozřetelnost, Vyšší moc, Ten, kdo je nade vším atp. Jako bychom se touto abstrakcí dostávali k větě: „Něco nad námi musí být.“ Málo kdo v Církvi řekne: Já věřím v Ježíše a snad už jen výjimka řekne: Já věřím Ježíši.

Nevím, proč nám to zní tak sektářky, snad se tím dostáváme na roveň židům, kteří také slovo Jahve, z úcty nevyslovují. Je pravda, že ani o rodičích nemluvíme jako o Ivoši a Zdeňce, ale o tátovi a mámě. Snad úcta, snad jakýsi odstup.

Snad i mluvit o Bohu, který je nevýslovný, neuchopitelný a který může být součástí filozofických otázek je jaksi jednodušší, protože to nevstupuje do osobní roviny. Vyslovit víru v Ježíše, přihlásit se k tomuto konkrétnímu muži, který měl svou určitou historickou podobu, znamená osobně se s ním ztotožnit. Snad i stud z vlastního života v porovnání s jeho životem nám uzavírá ústa a mluvíme neosobně.

A přesto, konkrétní Ježíš dnes zemřel za konkrétního Radka, Marka, Alenu. Na kříži bylo obnažené tělo Ježíše, syna Marie. Mám za to, že když budeme napříště mluvit na otázku druhých, ty chodíš do kostela, mohli bychom překonat jistý ostych a říci: Já věřím v Ježíše. Snad nás i povzbudí jeho vlastní slova: „Kdo se stydí za mne a za má slova, za toho se bude stydět Syn člověka, až přijde v slávě své i Otcově a svatých andělů“ (Lk 9,26).

Tak, Pane, Ježíši Kriste, odevzdáváme ti tento svůj stud, tuto svoji nemístnou korektnost. Pomoz nám vyznávat tvé jméno Ježíš před druhými, vždyť víme, že z našich skutků to příliš patrné není, tak alespoň slovy ať stojíme za tebou a životem tě dobíháme. Amen.